

Arkipäivän ihmeteot

Nykymaailmassa ajatellaan usein, että hyvän teon pitäisi olla suuri ja ihmeellinen, arvoltaan rahallisesti suuri tai sosiaalisesti näyttävä. Arkipäivän ihmeteot voivat kuitenkin olla niitä kaikkein merkittävimpiä. Se, että kiittää, kun toinen ojentaa kynän tai hymyilee, kun kulkee käytävällä vastaan, voi olla toiselle päivän pelastus.

Elän itse tämän mukaan, koska siihen minut on opetettu. Seurakuntanuorena olen saanut nähdä monenlaisia kohtaamisia ihmisten välillä. Olen nähnyt, miten uusia kaverisuhteita syntyy ja miten pahalta tuntuu menettää jotain, mitä luuli ikuiseksi. Juuri tämän takia haluan elää maailmassa, jossa ei perimmäinen ajatus ole ”minä” vaan ”me”. Koska olen nähnyt ilossa ja surussa, miten pienet teot ovat niitä kaikkein merkittävimpiä.

Itse muistelen välillä niitä hetkiä, jolloin minulle on tehty pieni teko ja toivon, että joku muistelee hetkeä, jolloin jäin pitämään ovea auki. Sitä päivää, kun hymyilin ventovieraalle kaupungilla ja siten pelastin hänelle muuten turhauttavalta tuntuvan päivän. Sellaista elämän pitäisi olla, koska silloin voisimme kaikki elää yhdessä.

Jeesuksen ensimmäinen ihmeteko ei ollut sokean parantaminen tai Lasaruksen nosto haudasta. Ensimmäinen ihmeteko oli veden muuttaminen viiniksi. Jeesus otti tavallisen arkipäiväisen asian, ja sai sen toisen silmissä arvokkaammaksi. Näin jokaisen ihmisen pitäisi muistaa elää: ei jahdaten suuria ihmeitä, vaan eläen tavallista elämää, muuttaen muiden ihmisten arkipäivät ihmeiksi pienillä teoilla.

Oliver Partanen

seurakuntanuori ja lukiolainen